

Sjef Hutschemakers: „Ik heb een ontzettend ontzag voor de dood.” FOTO DIANA SCHEILEN

De kleur van mam en pap

Hij is 85, Sjef Hutschemakers uit Sint-Geertruid. Daarom is er vanaf komende zondag (opening 15.00 uur) tot 13 november een overzicht van zijn werk in Museum Land van Valkenburg. Collega-kunstenaars dragen het hunne bij aan de feestvreugde.

SINT-GEERTRUID
DOOR PETER JANSSEN

Sjef Hutschemakers is een gelovig man. Zijn werk is ervan doortrokken. „Het is eigenlijk heel simpel”, zegt hij. „Als ik naar de natuur kijk, zie ik Hem. Als ik in mijn arm knijp, voel ik Hem. God is overal. Het leven is van God.”

Denkt hij, nu hij 85 is, meer aan de dood?

„Ik heb een ontzettend ontzag voor de dood. Als we doodgaan, gaan we rechtstreeks naar de Schepper.”

Als zoon van een boer is Sjef Hutschemakers voorbestemd om boer te worden. Dat hij toch kunstenaar is, dankt hij aan een onvoorzichtigheid die hij zelf voorzienigheid noemt. In 1944, als jongetje van 13, speelt hij met een Amerikaans projectiel. Dan opeens - een flits! - zijn drie vingers van zijn linkerhand weg. Sjef is ongeschikt voor het werk op het land. Wat een opluchting! „Ik ben de meest potige, misschien ook wel de meest vlijtige thuis. Maar dank zij die granaat hoef ik niet. Ik kan gaan schilderen en daar ben ik hartstikke blij om. Ik mis die vingers niet.” Sjef, dan al een begaafd tekenaar, kan het beroep van zijn dromen kiezen. Niet dat hij neerkijkt op het boerenbestaan. „Je hebt in die tijd twee soorten lui. De boeren en de arbeiders. De arbeiders gaan bij

de boeren werken. Boeren hebben alles van zichzelf. Aardappelen, fruit, melk, brood. Alleen geen haring. Nou ja, op vrijdag haring in het zuur.”

Sjef maakt als kunstenaar dan ook veel landelijke taferelen. Boeren aan het werk. Vee. Maar ook religieus werk. „Moeder vraagt me dat op haar sterfbed”, zegt hij.

Maakt hij als tachtiger ander werk dan vroeger?

„Nee, je maakt op die leeftijd geen ander werk meer. Het proces gaat stilstaan. Er is een opgang en een neergang. Ik rond het af. Ik maak nu veel religieus werk. Het is een verkondiging van mijn geloof. Een priester doet dat ook, en ik doe het op mijn manier. Geloof is heel belangrijk. Aan de belofte die ik mam doe, heb ik het te danken dat ik in

kerken heb gewerkt. Veel kruiswegstaties. En nu stuurt ze me van boven aan het werk om glas in lood te maken. Daar ben ik zeker van.”

Zijn vader is 79 geworden, zijn moeder 82.

„Het waren twee uitersten. Twee naturen die voor mijn gevoel niet parallel liepen. Ze hadden alleen hun einddoel gemeen: naar de Schepper toe en verderleven. Ze waren allebei gelovig, maar pap was dat op een heel aardse manier en mam meer mystiek. Zij was een vrouw van gebed, ze was heel meditatief. Ze was voor hetzelfde geld in een klooster terechtgekomen. Toen me dat als jongetje met die granaat gebeurde, zei pap: ‘Ga maar wat leren. Word maar architect. Die tekenen ook’. En mam zei: ‘Je moet broeder worden. Dan heb je een dak bo-

ven je hoofd en je kunt ook schilderen’. Ik denk dat ze zelf graag was ingetreden.”

Zijn ouders zijn er nog steeds, zegt hij. „Ik kom ze tegen in mijn werk. Soms denk ik als ik schilder: ben je er weer, pap? Of jij, mam? Bij religieuze onderwerpen gebruik ik etherische kleuren als blauw en lila. Haar kleuren. En bij pap, in taferelen van het land, zie je dat hij weer zit te wroeten. Pap herken je aan het bruin van de aarde. Ik denk vaak aan ze. Als ik aan het werk ben, zijn ze erbij. Daarom zie je niet alleen mij als je naar mijn werk kijkt. In mijn kunst zitten ook mijn ouders. En als je me dan vraagt: ben je meer mam of ben je meer pap, dan zeg ik: ik ben mam en ik adoreer pap.”

„Vader herken je aan het bruin van de aarde, moeder heeft eerder etherische kleuren, blauw en lila.”